

The background of the cover is a stylized illustration. It shows the lower bodies and arms of two people from the waist down. The person on the left is wearing a green shirt and dark pants. The person on the right is wearing a dark blue shirt and blue jeans. Their arms are extended towards each other, and their hands are clasped together. They are both wearing silver handcuffs on their wrists, which are connected by a chain. The background behind them is a desert landscape with a long, straight road stretching into the distance under a sunset sky with orange and yellow clouds. The title 'ZATREST' is written vertically in the center, and the author's name 'ALEŠ ČERNÝ' is at the bottom.

Z A T R E S T

ALEŠ ČERNÝ

ZA TREST

Copyright © Aleš Černý, 2024

Obálka © Aleš Černý, Theresa Black, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88623-39-7

ZA TREST

ALEŠ ČERNÝ

○ B S A H

ZARAŽENÁ TŘÍSKA.....	5
CESTA.....	9
NOČNÍ NÁVŠTĚVA.....	14
SVĚTLO V TEMNOTĚ.....	17
KAŽDÉ RÁNO	29
RODINNÍ PŘÍSLUŠNÍCI.....	39
SRAZ KOSTKOVANÝCH KOŠIL.....	43
LOUČENÍ.....	51
LOREM IPSUM.....	62
BOB A BOBEK	85
ZLOMENÝ NEHET.....	96
EGON	115
HLAVNĚ NENÁPADNĚ	130
POUŠŤ.....	139
FLORIDA	152
POSLEDNÍ VĚRNÍ.....	157
EPILOG	169
Poděkování.....	172

ZARAŽENÁ TŘÍSKA

„Doprdele!“ Ucukl jsem rukou od hrany stolu, zamračil se na hřbet pravačky a zkusil si zuby vytáhnout třísku. Vzдорovala. „A ty mlč!“ preventivně jsem okřikl svázanou ženu. Sice byla zrovna zticha, ale před chvílí vydávala kvílivé zvuky skrz ožužlaný roubík, a to mě vytáčelo.

A možná jsem byl lehce nervózní.

Už týden mi tahle ženská otravovala život. Kdo se s ní má furt tahat? Když ji rozvážu, zkusí zdrhnout. Když ji klepnu obuškem, fňuká. Nechám ji jít do rohu na slámu, to se jí taky nezdá.

Strašná fíflena.

Že jsem nemohl unést nějakou normální ženskou? Zahráli bychom si karty, vystříleli pár zásobníků do plechovek, zachlastali... A až by její tatík zacáloval, zase bychom se v klidu rozešli.

Místo jsem měl krásně ošéfované. Stará stodola na konci světa, ve které svítila jediná žlutá žárovka, co se rozhoupala při každém zafoukání. Byl tu klid a nehrozilo, že by to policajti našli.

Začalo se smrákat. Zapálil jsem svíčku a koukl na telefon.

Nic.

Vztekle jsem ho hodil na stůl a vstal. Židle pode mnou zavržala.

„Hele, ten tvůj tatík tě asi moc nemusí, co? Že ty jsi ho srala a teď je rád, že se tě zbavil?“ uvažoval jsem nahlas. „Přitom takový prachatý hajzl. Víš, že mě zkusil stopovat? Poslat na mě tu svoji ochranu?“ Zasmál jsem se. Měl jsem čemu. Jako bývalý příslušník jsem v tom uměl chodit.

Dotazovaná něco zahuhlala a zavrtěla hlavou.

„No co je? Na něco jsem se ptal.“ Klekl jsem si k ní na jedno koleno a povolil roubík.

„Je strašně zapomnětlivý. Třeba jenom zapomněl, že jsi mě unesl. Bylo by mu to podobné.“ Opřela se zády o dřevěný trám, s úsměvem na tváři.

Se zavrčením jsem jí vrátil roubík a vstal. Takhle nezdravě hovorná začala být zhruba před dvěma dny. Prostě v přestávkách na nádech, mezi dalším kvílením, najednou zmlkla, zamrkala, a dokonce se na mě začala usmívat. Od té doby jí dávám roubík.

Co se má na mě co culit?

A to se na ni snažím být hnusný, jak jen mi to můj vnitřní gentleman dovolí!

Sáhl jsem do batohu pro konzervu fazolí, když na stole zaviroval telefon.

Priskočil jsem k němu a nedočkavě přešel pohledem displej.

„Jo!“ zajásal jsem. „On to fakt poslal! Tak na tebe asi nezapomněl,“ komentoval jsem zůstatek, který byl nyní na jednom z mých švýcarských kont značně vyšší.

Určitě si fotřík myslel, že mě policie vystopuje právě podle mého čísla účtu. Jo, to mohli zkusit. Sice s nimi nekomunikoval, to už bych věděl, ale až bude mít dcerku, mohl by chtít nějakou tu miliardu zpět. Podle snížení zůstatku o podíl kolegy u policie a kolegy IT technika, jsem se stopování bát nemusel. Stejně jsem ale několika kliknutími přesunul peníze jinam.

„A mé utrpení je u konce.“ Vytáhl jsem nůž a opět si klekl před unesenou. „Co s tebou?“ povzdechl jsem si a prudkým pohybem přeřízl lano na rukou. „Na, rozvaž se a vypadni,“ podal jsem jí nůž a šel balit fidlátka. Že by mě mohla prozradit, jsem se nebál.

Mrtví obvykle strach nemívají.

Upravil jsem si opasek se zbraní, mám hotovo. Přehlédl jsem dočasné ubytovací prostory a musel konstatovat, že to tu vypadá lépe, než když jsem sem přišel.

„Kam půjdeme?“ ozvalo se mi za zády.

Otočil jsem se s nechápavým výrazem.

„Jak půjdeme?“ Napřímil jsem se do své sto devadesáti centi-

metrové výšky. „Ty jsi jen zboží, které jsem právě prodal. A podle domluvy s kupcem už nejsi můj problém. Jdi si, kam chceš.“ Přehodil jsem si popruh batohu přes rameno a rychlým krokem se vydal k vratům stodoly.

„Počkej,“ chytla mě za rukáv. „Nemůžeš mě tu nechat, já tě přece miluju!“ Prosebně se na mě podívala.

„A je to tady,“ trhl jsem rukou, až upadla na zem. „Hele, to je jen Stockholmák, za chvíli to přejde. Pobřež si támhle v koutě, hlavně se mi nepleť do cesty. Podruhé mi za tebe nikdo nezaplátí.“ Vykročil jsem opět k vratům.

„Budu křičet!“ Dupla si nohou až ke mně přilétlo několik stébel slámy.

„Posluž si.“

Vážně si myslí, že po týdnu křiku, fňukání a nadávek ji teď někdo zaslechne? Přitom blondýna není. Pro jistotu jsem se otočil. Do teď jsem k ní přistupoval jen jako k obchodnímu artiklu a nepotřeboval si ji prohlížet.

Ne, nebyla to blondýna. Pod vybledlou fialovou jí prosvítaly hnědé odrosty.

„Já, já... si něco udělám.“

Na to jsem ani nezastavoval, vzal za ztrouchnivělé madlo a otevřel dokořán. Už jsem se viděl na zasloužené dovolené. Vrátil jsem se pár kroků k autu, zaparkovanému uvnitř, a hodil batoh na zadní sedačku, svůj zadek na přední a můžu jet.

„Já jedu s tebou!“ doběhla mě dřív, než jsem stihl nastartovat. Prostě otevřela dveře a sedla si na místo spolujezdce.

Vytáhl jsem zbraň a namířil jí do pravého oka. „Vypadni!“

„Ne,“ zkrřížila ruce na prsou. „To mě radši zastřel.“

No jo, měla prsa, až teď jsem jim věnoval trochu své pozornosti.

Odjistil jsem pojistku a...

„Tak dělej! Nemůžeš minout!“ hecovala mě. Měla pravdu, nešlo minout. „Ale nezastřelíš mě, vím to. Protože mě taky miluješ, jsme pro sebe stvoření,“ pokusila se mile usmát. Přes tu týdenní špínu v ksichtě to postrádalo kouzlo, i když přiznávám, že na pytel peněz s kozama nevypadala vůbec zle.

„Bože, za co mě trestáš? Co jsem komu udělal?“ zajistil jsem pojistku a vzteky praštil několikrát do volantu a palubní desky.

„Takže, kam jedeme?“ Pohodlně se opřela a zacvakla sponu pásu.

„Tohle je za trest! Jak se tak vyladěná akce mohla takhle posrat?!“ Rezignovaně jsem otočil klíčkem a nastartoval.

Kdybych neměl v zásobníku slepé, mohl jsem ji v klidu zastřelit! No nic, počkám, až ji to přejde, a ještě ráda potom půjde vlastní cestou.

A tu třísku jsem si taky nevytáhl.

CESTA

Už deset hodin zírám na stěrače, jak mi patlají přední sklo. Neustávající mrholení uspalo tu přítěž na sedadle spolujezdce, která se mi snažila radit s cestou. A to ani neví, kam jedu! Už jsem ji chtěl dvakrát vyhodit u silnice jako pytel koťat, jenže začala dělat scény a pozornost kolemjdoucích není to, co bych teď potřeboval.

Venku padlo šero a auto přepnulo z denního svícení na normální.

„Kde to jsme?“ Má koule na noze procitla.

Nehodlal jsem reagovat.

„Mám docela hlad, nezajdeme na večeri?“ Zívla. Zkusila propnout ruce nad hlavou, ale zastavil ji strop. S dalším zívnutím si je alespoň protáhla před sebou. „Ty se mnou nemluviš?“ Pohládila mě po ruce.

Zavrčel jsem.

Ale měla pravdu, něco bych snědl a taky bych se vyspal. Stodolu jsem nechal daleko za sebou a přestávku si zasloužím. Stočil jsem to na nejbližší sjezd k motorestu a zastavil. Na velkém tyrkysovém neonu hlásali, že mají otevřeno dvacet čtyři hodin denně. Zdůrazňovali to červeným blikajícím vykřičníkem.

„To nevypadá na pětihvězdičkový hotel.“ Vyhlédla z okénka a s nechutí ve tváři odepla pás. „A nevidím žádnou restauraci.“

„Ne, to fakt není. Mám řešení,“ vytáhl jsem klíčky ze zapalování a hodil jí je do klína, „jed' jinam.“ Vystoupil jsem a vydal se k recepci. Byl jsem si jistý, že nikam neujede. Takové štěstí nemám – vyčerpal jsem ho úspěšným převodem peněz.

„Počkej!“ křikla, vyskočila z auta, a než se zabouchly dveře, byla vedle mě.

Musel jsem se držet, abych se nezasmál. Tak rychlé kroky v botách na jehlových podpatcích by vypadaly komicky, i kdyby jeden z těch podpatků nezlomila už při únosu a druhý nenalomila ve stodole. Na druhou stranu – k tomuhle zaplivanému pajzlu

se její zanedbaná vizáž hodila.

Vstupní hala vypadala přesně tak, jak jsem předpokládal. Špinavý a ohmataný pult dělil malou místnost na dvě části. V levé části stála cedulka RECEPCE, byla skoro nečitelná a pro jistotu se přes ni táhl zvláštní nazelenalý cákanec něčeho, co nejspíš mělo trefit recepčního. Pravděpodobně pozdrav nespokojeného zákazníka. To už bylo na pováženou.

Chuť na jídlo mě přešla.

„Nemohl jsi najít něco lepšího?“ Zavěsila se mi za paži. „To ti tatík poslal tak málo?“ svraštila čelo.

„Mlč,“ sklepl jsem její ruku z mé a prohlížel si recepčního, který seděl za pultem a ještě nepovažoval za nutné nás poctit pohledem. „Jeden pokoj, prosím.“ Položil jsem na pult několik bankovek.

Nevýrazný člověk na židli je shrábl nacvičeným pohybem. „Šestka,“ hodil na pult klíč. To vše zvládl, aniž by se na nás podíval.

Vyšel jsem na děšť, který mezitím nabral na síle, a podél řady dveří vyhledal ty správné.

Už vstoupení do cimry bylo pro tu rozmazlenou princeznu pěkný šok. Stodola byla proti tomuhle pokoji úplný Hilton. Když se člověk podíval na postel, bylo mu jasné, že tady se pere ložní prádlo jen ve svátky, nebo když ho někdo třikrát pobleje. Tohle poblili jen dvakrát, tak asi ještě vydrží. O podlaze by se dalo mluvit, kdybych ji přes bordel viděl. Stěna naproti dveřím měla opadanou omítku a prosvítala v ní dřevěná prkna, ale byla to nejlepší stěna v celém pokoji, zbývající tři totiž někdo posprejoval dost svérázným způsobem. Na pravé, přímo nad postelí, napsal:

Když uděláš hnědku, vem do ruky štětku!

Nápis byl vyveden hnědou hmotou, jejíž původ nejlépe prokazoval zápach.

Pro dovršení prvního dojmu mi klika zůstala v ruce.

Má spolucestující málem omdlela. I když bych se jí rád zbavil, a toto byla ta správná cesta, bylo to moc i na mě.

Mám rád svůj komfort.

„Tak takhle tedy ne,“ zavrčel jsem a dveře za pomoci klíče

zase zabouchl. Ukořistěnou kliku jsem křečovitě sevřel v ruce.

Dívka po mém boku udělala krok vzad a v předklonu se opřela o kolena.

Chvilí jsem se zasekl při pokusu vybavit si její jméno.

Nic.

Neměl jsem potřebu si ho pamatovat, stačilo příjmení, a to se zapomenout nedá. Ani nevím, co mě vedlo na hranu téhle sociální interakce.

„Asi budu blinkat,“ oznámila, ale hned se zase narovнала a zhluboka dýchala. Popotáhla si zbytky kostýmku, aby urovnala nevzhlednou faldu, která předklonem vznikla.

Jak říkám, rozmazlená.

„Hardingová...“, začal jsem svou oblíbenou mantru, kterou jsem komentoval každé její fňukání, ale nakonec jen mávl rukou a vykročil k recepci.

„Jmenuju se Alice!“ křičela za mnou. „Mohl bys mi tak, laskavě, říkat?“

Celou tu krátkou cestu za mnou znělo hekání, jak se na rozbitých botách snažila udržet tempo.

Na recepci se nic nezměnilo. Nevýrazná osoba stále seděla za pultem, jen nohy si hodila nahoru a otočila stránku v ohmataném sešitě s nahou dívkou, která klečela před mužem bez kalhot. Modré vlasy kreslené postavičky křížovaly bílé nitky pomuchlaného papíru.

„*Poruč mu, ať vstane!*“ měla napsáno v bublině u úst. Její malovaná hlava s nezvykle velkýma očima se na okamžik překryla s hlavou recepčního. Vypadalo to více než znepokojivě.

„Ten pokoj je vtip, nebo se mě snažíš nasrat?“ zavrčel jsem nespokojeně a hodil klíč na pult.

„Ber, co je, nebo vypadni,“ odpověděl recepční bez jediného pohybu, jak už patrně bylo jeho zvykem.

Ano, možnost odchodu jsem zvažoval, ale čas hrál proti mně. Byl jsem unavený a při útěku se nedoporučuje dělat kraviny, natož spát za volantem a způsobovat hromadné autonehody.

Zkusil jsem poslechnout kreslenou postavičku. „Vstaň!“ zavelel jsem, ale myslel to trochu jinak než ona.

Efekt nula. Tak jsem se nakročil a vši silou kopl do pultové desky. Obě skřínky spojené deskou se s odporným mlasknutím odlepily od podlahy a převrhly na muže za nimi. Váha pultu ho shodila ze židle, bohužel se překulil stranou a nenechal se zavalit. Než stihl zaprotестovat, přiskočil jsem k němu, chytil ho pod krkem, zvedl do výšky a praštil jeho zády o stěnu, až to zadunělo.

„Zabiju tě, hajzle!“ prskl mi do obličeje. Konečně se na mě podíval.

Zrovna jsem se napřáhl k ráně, když se mi Alice opět pověsila na ruku. „Nech ho, prosím,“ zašvitořila hysterickým hlasem.

„Proč?“ otočil jsem k ní hlavu a nevěřil vlastním myšlenkám. Já jsem o ní přemýšlel jako o *Alici*?! Ne o *přítěži*? Už musím být vážně dost unavený.

Odstrčil jsem ji stranou, až upadla na záda, a volnou rukou pocuchal vnitřní orgány recepčního, přišpendleného ke stěně.

A ještě jednou.

Povolil jsem sevření krku, recepční se zlomil v pase a zhroutil se na podlahu.

Z míst, kde upadla Alice, se ozývalo tiché popotahování nosem. Otočil jsem se a uviděl, jak si krvácející nosní díрку utírá do ušmudlaného, kdysi růžového kostýmku. I když jí bylo třicet, vypadala v něm, jako by jí táhlo na šedesát. Tedy v době, kdy jsem ji unášel. Teď by v ní někdo sotva hledal dědičku křemíkovo-
vého impéria. Ať třiceti nebo šedesátiletou.

Rozmazané kapky krve jen oživily zašlou barvu látky.

Obrátil jsem svou pozornost ke skučící hroudě smradlavého prádla na podlaze.

„Ten pokoj,“ dožadoval jsem se vysvětlení.

„Spletl jsem si číslo! Sorry.“ Kryl si jednou rukou hlavu a druhou ukazoval na nástěнку. „Devítka. Měla to bejt devítka.“

Natáhl jsem se pro klíč a schoval ho do kapsy.

„Jestli to budeš někde ventilovat, mohlo by se stát, že jsem se taky spletl a neměl to být jen výprask. Rozumíme si?“ Významně jsem si poodhrnul tričko, aby zahlédl pažbu pistole.

Byl jsem tak unavený, že zbýval jen kousek k usnutí za chůze.

Otevřel jsem devítku a rozhlédl se. Ani tohle nevypadalo na

Hilton, ale nebyla tu hovna na zdech ani poblitá postel, takže výhra.

„Taký nám mohl dát něco lepšího, když už jsi mu zdemoloval recepci. Abys věděl, nemám násilí ráda!“ Přistoupila k posteli a zkusila matraci. Z nosu až na bradu se jí táhla pomalu zasychající krev.

Něco ve mně se otřásl odporem. Možná to byl její svatouškovský obličej, možná fakt, že ona to nejspíš myslela vážně.

„*Nemám násilí ráda*,“ zparodoval jsem její slova, dle mého soudu, dost úspěšně. Obyčejně bych se svému výkonu zasmál, ale nebylo mi do smíchu. Chci si konečně lehnout a probudit se ve světě, kde se tahle dokonalá akce dokonale nepodělala tím, že se mi na nohu pověsila tahle koule.

„Co se ti nelíbí?“ pokračovala v konverzaci.

„Víš ty vůbec, kdo je tvůj fotr?“ ukázal jsem na ni prstem. Musel jsem se opět podívat nad tím, že jsem vůbec reagoval na přítěž, pokládající blbé dotazy.

Tak, *přítěž*. Žádná *Alice*. Je to jen koule na noze, které se nemůžu potichu zbavit.

„Tvoje rodová linie vystavěla celé impérium na násilí!“ Vyšel jsem ven a práskl za sebou dveřmi.

Došel jsem si pro zavazadla na zadní sedadla auta a cestou zpět obhlédl okolí. Je mi jasné, že mě recepční napráská, jen nevím, za jak dlouho se oklepe, aby zvednul telefon. Doufám, že alespoň do rána vydrží.

Vrátil jsem se na pokoj a upustil tašky na zem.

„Budeme se muset tulit.“ *Alice*, po krk přikrytá v posteli, se červenala „Je to jenom jednolůžko.“

„Tos uhodla,“ bouchl jsem dlaní do vypínače, čímž jsem zhasnul, a lehl si na zem. Pod hlavu jsem si zmuchlal menší tašku a ostantativně se otočil zády k posteli.

„Chm!“ ozvalo se uraženě.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Za trest***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.